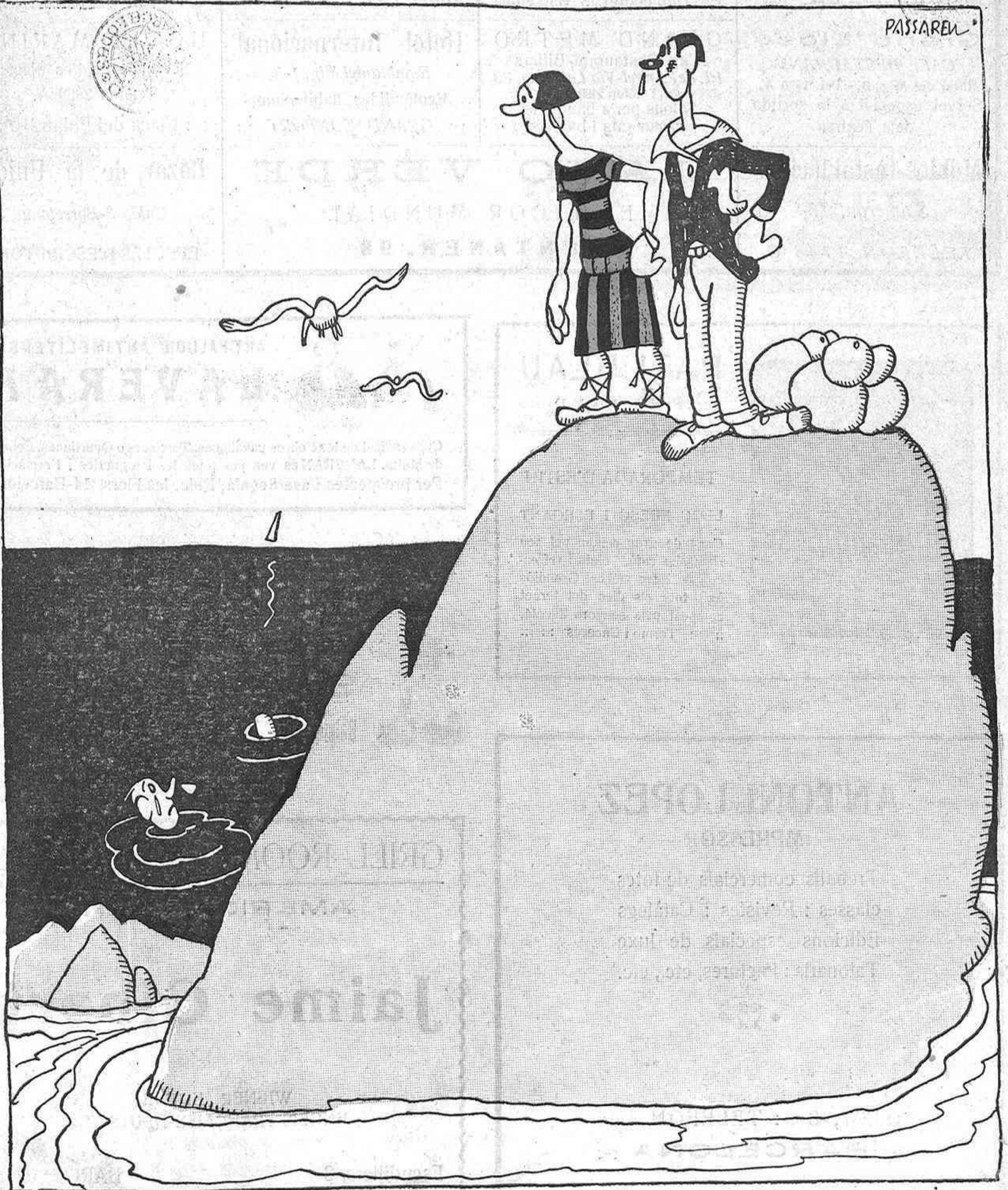

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVIII Número 2426 ;— 15 cèntims — Atrassats 30

PASSAREN

ELS BONS SENTIMENTS

- Mira, sembla que s'ofegui.
- Sí que s'ofega... Quina llàstima! Si no anéssim vestits, el podríem salvar.

ESTABLIMENTS QUE RECOMANA "L'ESQUELLA"

I. V. E. Bicycles PLACOS - COMPTAT Muntaner, 40 — Barcelona	HOTEL RESTAURANT Casa JUAN Habitacions des de 4 ptes. i Pensió amb desdèjuni des de 12 ptes. Grand confort :: Telèfon 2372 A. Rambla Santa Mònica, 21 i 23	Bar Restaurant COSMOS Salonets per a família Plaça del Teatre, 1-Barcelona Telèfon 2794 A.	GRAN CAFÉ RESTAURANT "BARCELONA" Esplèndid local-Tel. 5100 A. Grans Concerts Pl. Universitat, 1 i Corts, 590
Restaurant Maxim's <i>Rambla del Mig, 37</i> Des de les 6 fins a la matinada dues orquestres Consumacions des de ptes. 1'50	LA CENTRO AMERICANA Casa especial en Cafès torrats RAMON BARGUÉS Telèfon 1228 A. Pl. Universitat, 3, Barcelona	Si voleu menjar bé, aneu al CAFÉ RESTAURANT "LA VID" E. CARBO Aribau, 16 :: Telèfon 3165 A.	AU "LION D'OR" Cafè : Restaurant : Atraccions "Diners" a 5 pessetes 2, PLAÇA DEL TEATRE, 2
Grand Liceo CAFÉ RESTAURANT Rbla. del Mig, 3, - Tel. 1420 A. Servei especial a la sortida dels Teatres	GRAND METRO Cafè-Restaurant-Billars Pl. del Angel-Via Laietana, 23 Telèfon 2490 A. Salons per a banquets, casaments i bateigs	Hotel Internacional <i>Rambla del Mig, 1-3</i> Esplèndides habitacions :: GRAND CONFORT ::	HOTEL MARINA Servei acurat i econòmic Telèfon 2869 A. :: Plaça del Palau, 10 ::
Mobles-Instal·lacions <i>Salmerón, 75</i> TELEFON 1746 G.	RAVO VERDE EL LICOR MUNDIAL MUNTANER, 98		Bazar de la Unión <i>Unió, 3-Barcelona</i> EFECTES D'ESCRITORI

PATI BLAU

PELAI, 1

TEMPORADA D'ESTIU

LLOC FRESC I ELEGANT

Casa de gran renom pel seu riquíssim cafè, elats i refrescos de totes menes. Grandíós èxit tots els dies del terçet compost pels senyors Escolá, :: :: Tormo i Cáceres :: ::

ANTIPALUDIC ANTIMELITENSIS

LAVERAN

Cura radical de les Febres palúdiques. Tercianes o Quartianes. Febres de Malta. LAVERAN es ven per totes les Drogueries i Farmàcies. Per prospectes Casa Segalá, Rbla. les Flors, 14-Barcelona

BICICLETES
MOTOS
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

ANTONI LOPEZ

— IMPRESSOR —

Treballs comercials de totes classes : Revistes : Catàlegs
Edicions especials de luxe
Talonaris : Factures, etc., etc.

• ♪ •

OLM, 8 :: TELÉFON 4115
:: BARCELONA ::

GRILL ROOM TEL. 943 A.

AMERICAN BAR

Jaime Gibert

WIENER KUCHE
ENGLIS-FRANÇAISE-DEUTSCH

Escudillers, 8 BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRONICA

Sembla que la nostra *book-season*, contràriament a ço que passa a Anglaterra, que és a la tardor, i a ço que passa a França, que és a l'hivern, i a ço que passa a Alemanya, que és a la primavera, és a la nostra terra a l'estiu. En aqueixos mesos d'estiu s'han tingut els èxits més sorollosos de llibreria barcelonina. Un llibre d'en Josep Pla, un llibre d'Angel Samblancat i un llibre del nostre Lluís Capdevila.

Tots tres llibres, per a un públic ben diferent per cert. El primer per als lectors de *La Publicitat*; el segon per als lectors d'*El Diluvio*, i el tercer per a tots els ciutadans que viuen de nit i que volen escoltar històries de dones. Tots tres llibres s'han venut a dojo. I ara sembla que s'està venent el llibre d'En Blasco Ibàñez. Per quins set sous els llibres es venen més a l'estiu que a l'hivern a casa nostra? Per què amb això continuem diferenciant-nos del món? Quan al món hi havia corrents nacionalistes i conservadores, ací ens sentíem lliberals, i fins i tot revolucionaris. Ara, que el món es dirigeix vers a una nova ruta pacífica, ací fem la contra figura. Quan al món no es llegeix, ací llegim; quan al món es mira l'estelada, ací ens posem de cara als llibres.

Més que de tots els altres llibres, del que volem parlar és del d'en Lluís Capdevila. Aquest home rabassut i amb monocle, que té un nas de *youpin* i una pipa suïssa; que porta un ventre agressiu i un bastonet de turista de platja moderna, és un dels pocs esperits refinats que a Catalunya veu la literatura més lluny de Sant Andreu de la Barca. Fug de les espadenyes i del porró; s'aferra al pijama i al llit suau del gran hotel internacional. Si té preocupacions polítiques es sent lligat a la generació lliberal i anàrquica de Willete, de Rusiñol i d'en Peius; si té preocupacions espirituals s'ajunta a Pirandello, a Picasso i Debussy. Es balanceja entre el *cabaret* i l'*anticabaret*. Es a dir, entre la llum i la seda del *dancing* i la bona vida de família. No es sent home de llar, però fug d'ésser un client de florista, de tanguistes i d'hotel de darrera hora.

D'aquest esperit i d'aquesta ànima n'ha sortit un llibre nou de trinca: *Las mujeres, la noche y el amor*, del qual en surten bastant mal parades les tres coses. En Capdevila és un romàntic i un escèptic; és un sentimental i un cínic. Punteja entre J. M. Bartrina i en Verlaine. Ha vis-

cut influenciat d'en Baudelaire i d'en Leon Bloy. Voldria ésser alhora un Pierrot i un Arlequí. No sap encara, als seus trenta anys i pic, entre quin esperit quedar-se. El seu llibre porta tot aquest to. Pot ésser que d'aquest dubte en surt aqueixa concepció extraordinària que té en Capdevila de les dones, de la nit i de l'amor, i que li ha donat marge per a escriure un llibre ple d'imatges i de perfecció humana.

P.

A CAV D'ORELLA

ELS MARTIRS

—Què li en sembla aquest home que es vol enfilar amb una corda fins a dalt de tot de l'estàtua de Colomb?

—Home, no en sabia res!

—Que no llegeix els diaris, vostè?

—Perquè vol que els llegeixi? Són tan poc interessants!

—Doncs, sí! Es tracta d'un home que vol enfilar-se a dalt de Colomb...

—Amb l'ascensor, naturalment.

—No, a pols, agafat en una corda.

—...!

—Oh, i no s'acaba pas aquí la cosa. Quan sigui dalt del cap de Colomb...

—Però, què hi vol fer al cap de Colomb, aquest home? Buscar-li els cabells blancs?

—Calli, home! No digui ximpleries!... Quan sigui dalt del cap esperarà que passi un aeroplà ja previngut. Des d'aquest aeroplà li tiraran una corda. Ell s'agafarà a la corda i, fent equilibris de mona, es deixarà dur a la Plaça de Catalunya.

—Home!

—Sí, senyor. En essent sobre la Plaça de Catalunya l'aeronauta es deixarà caure amb un paracaigudes de la seva invenció.

—Però aquest home és un boig.

—No, senyor, és un màrtir.

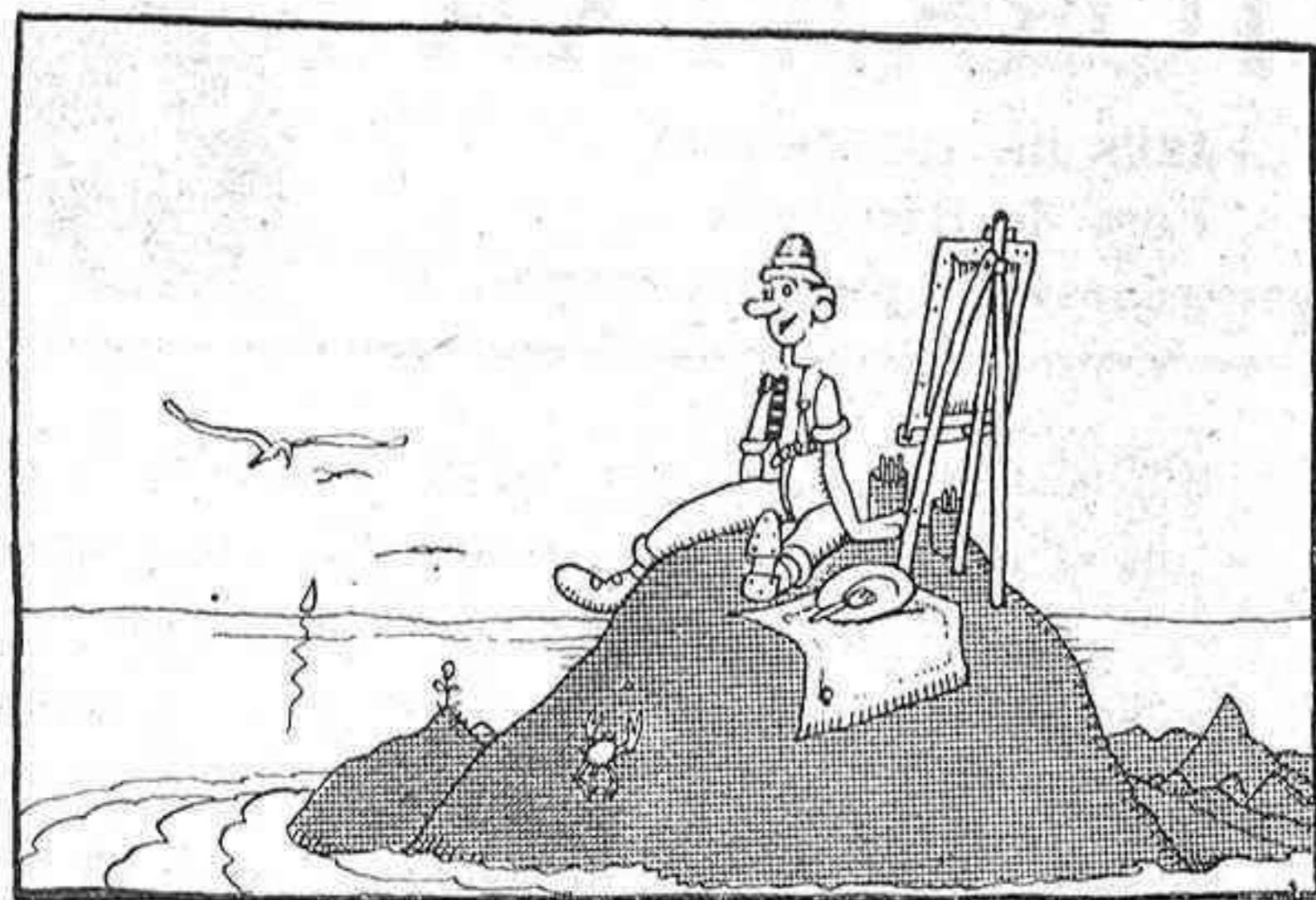
—...?

—Ell ha vist que a la Plaça de Catalunya, que actualment sembla una paella, hi mancava una cosa.

—...?

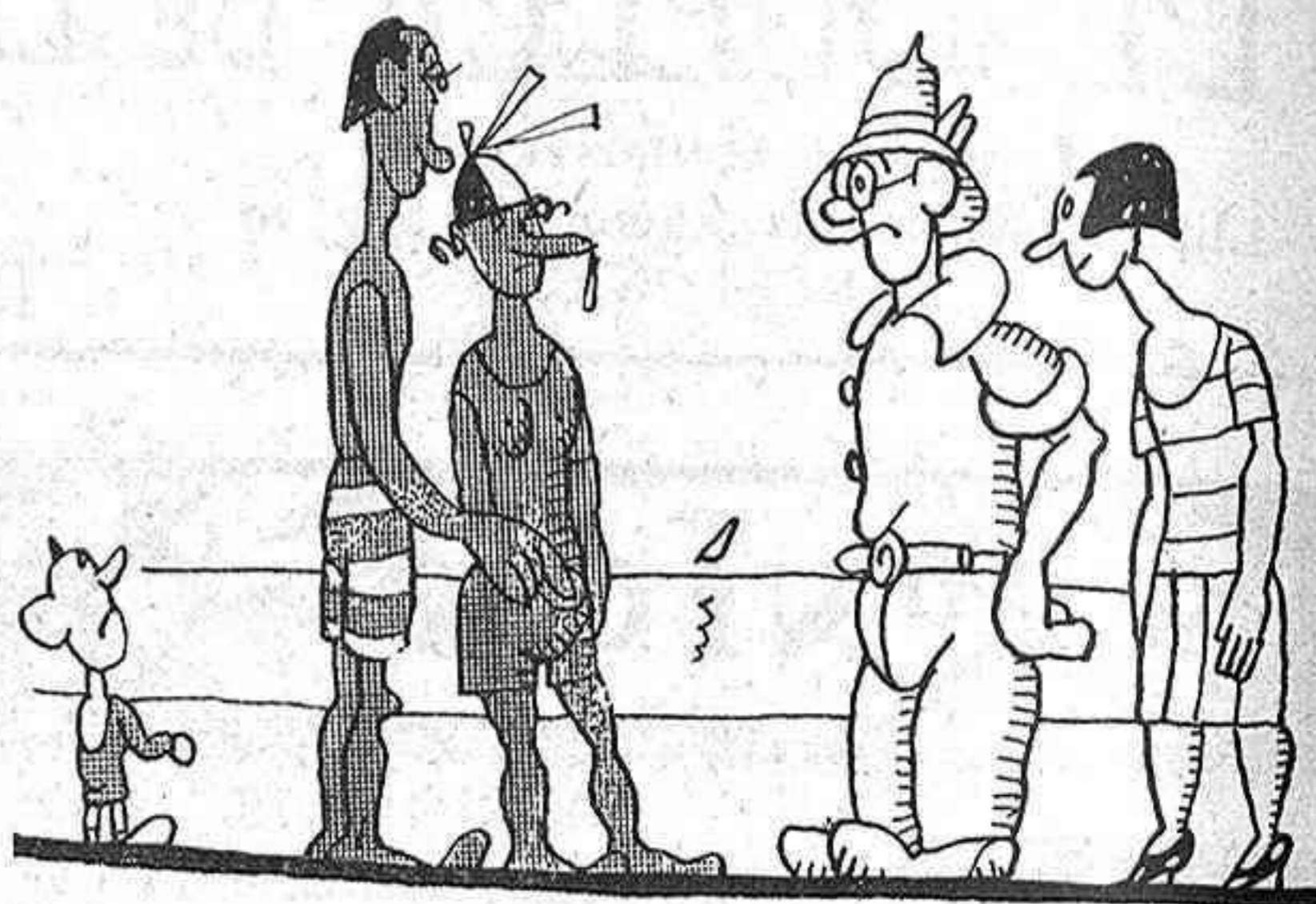
—Una truita! Ell serà la truita.

PINTURA REALISTA

—Ara, diguin el que vulguin, pintar costes és el que té més èxit!

BANYS

—A primera vista els havíem pres per uns salvatges.

EL "JAZZ-BAND" I EL GRILL

Els que passem l'estiu a fora per fer salut i tenir tranquil·litat, segons assegura la gent entesa, arriba un moment, i arriba bastant sovint, que desitgem perdre-la un xic aquesta tranquil·litat i ens anem a ciutat per perdre-la.

—Allí podràs parlar amb els amics—ens diem—i renovaràs un xic les idees.— Per això ens en anem a un cafè restaurant, que abans semblava una sagristia: les parets fosques, les taules de fusta, cornucòpies a les parets, armes d'aquelles esmolades, no de fer mal, sinó de paper de vidre, una llar que no es pot encendre per no fer fum a la parròquia i un ambient de quietud que convida al repòs de l'ànima.

—Allí, podràs parlar amb els amics.— Però... prou, prou conversa, has dit. Així que toquen les set de la tarda, o sia el toc d'oració, s'engega una copla de jazz-band, que n'hi ha per fer perdre els sentits. El soroll que mouen és formidable. Un músic per allí, un altre per allà, només van avinguts en una cosa: en veure qui farà més soroll. Allò és un desembarc de negres que s'han descuidat d'emascarar-se. Un xivarri rítmic, un fox-troteo, l'avalot reglamentat, tot això amb combinació amb algun tango ensucrat, d'aquells que arriben de l'Argentina i aquí els reguen amb un xic de whisky per aclimatar-los a la casa.

Es clar, els que arribem del poble, al cap d'un parell d'hores d'aquell tràngol, com que se'ns assequen les orelles i ens ve com un enterboliment, i ens puja la música al cap, ens diem: Prou de jazz-band, ja estem jazbanats per quinze dies; tornem a la pau del camp, a gaudir d'aquell silenci i aquella pau dels cafès rurals... i agafem el tren... i cap al poble.

Arribem al poble i cap al cafè, on tenim les oficines i la casa de banys de quietud.

El cafè on anem, a la nit, té un pati lo més silenciós que es pugui gaudir an aquest món. Hi han tres taules amb sis bons amics d'aquells que enraonen amb prudència, hi ha un cafeter callat i simpàtic, hi han quatre testos d'hortensies, que no les mou ni un petit alè d'aire; no hi ha ningú que jugui al dominó; hi ha un billar, sota una galeria, que segurament no deu tenir boles, perquè no es sent anar mai, i

passen unes quantes orenetes que van del niu al mosquit i del mosquit al niu, i viceversa, sense xiular ni una sola paraula.

Gràcies a Déu que aquí no hi ha jazz-band, ens diem. I no n'hi ha, però hi ha una altra orquestra. Hi ha un grill, engabiat, que encara no veu que encenen llum, ah, fillets meus! quina manera d'esbravar-se! Ric... ric... ric..., un quart; ric... ric... ric..., mitja hora més; ric... ric... ric..., tota la nit. Sembla impossible que una bestiola, amb tan poques facultats, pugui tenir ço que els filòsofs de l'escola noucentista en diuen Santa Insistència. No sabem si canta o si llima, però arriba un moment, cavallers, que el que el sent treballar un parell d'horettes, l'agafaria per la cua i el tornaria an els seus dominis.

Llavors s'enyora el jazz-band, i un torna a ciutat per reposar, i a ciutat un es jazbaneja, i torna al poble, i s'engrilla, i arriba un moment que un no sap si val més l'avalot dels comunistes o la Santa Insistència del solitari.

XARAU

Les explicacions del senyor Nebot

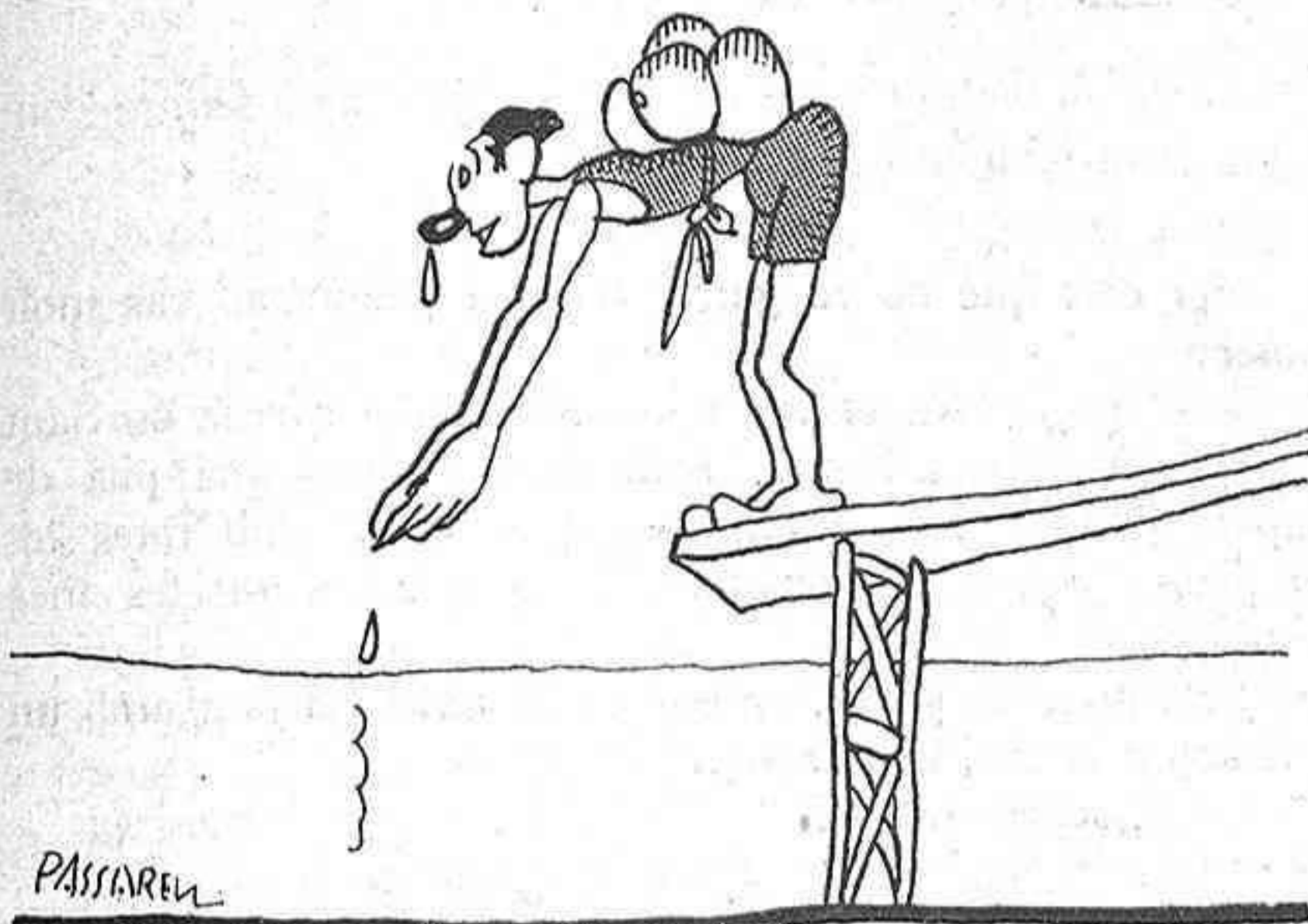
L'Ajuntament ha portat els nois i noies de les colònies escolars de Madrid que estan a Barcelona al Cinema Coliseum, on els obsequiaren amb un programa infantil.

També hi anava el senyor Nebot. Tothom sap que es diu que el Cinema Coliseum és del senyor Nebot.

El senyor Nebot va explicar als escolars l'orientació estètica del seu art (Pobres criatures!). Res, que va convèncer als infants. Es la primera vegada que el senyor Nebot ha estat comprès. I és que el senyor Nebot només pot fer entendre el seu art meravellós als nens.

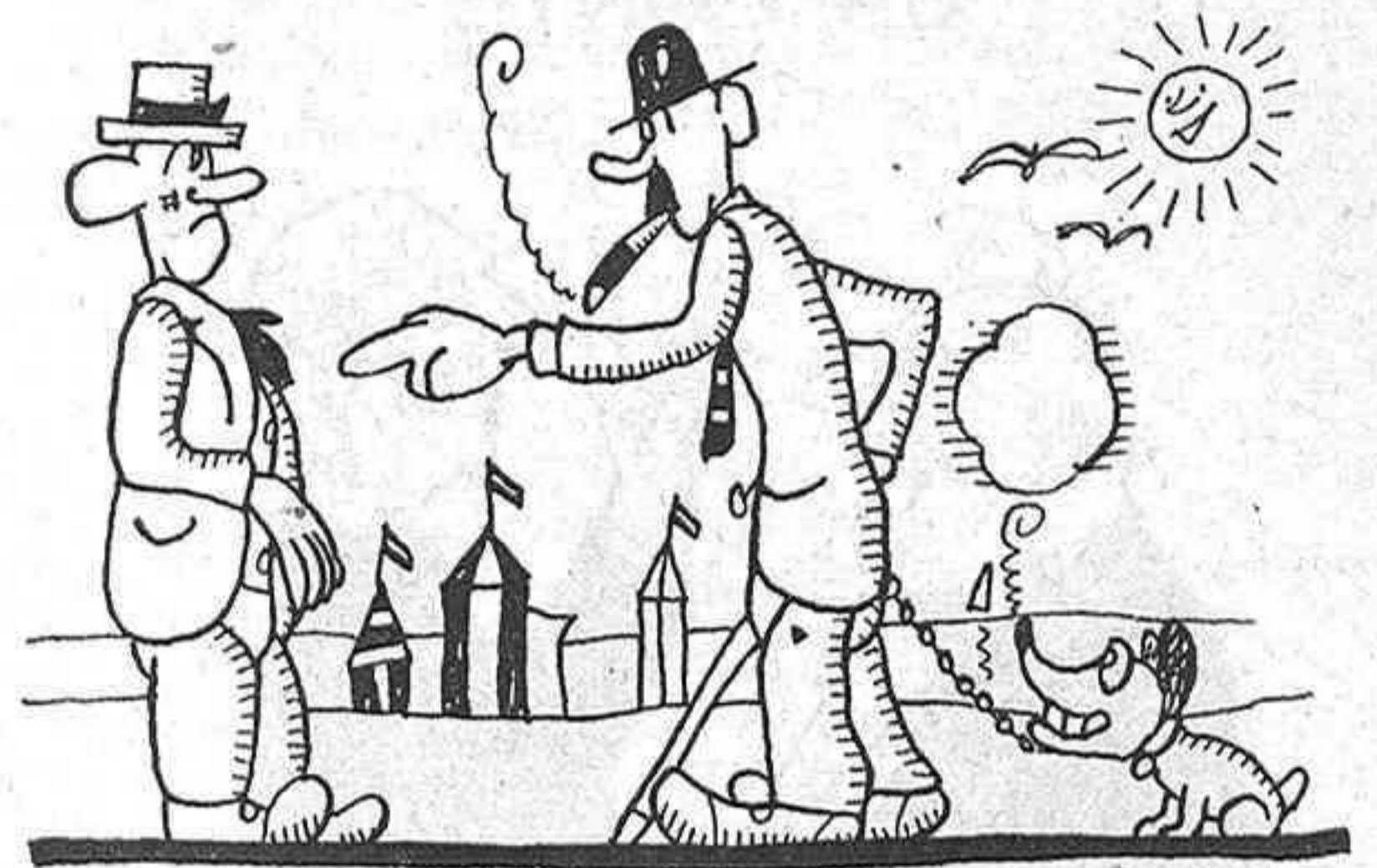
Tan contents varen quedar aquests escolars, que demanaren al senyor Nebot que els acompanyés a la visita al Tibidabo, que havien de fer l'endemà. Es clar, el senyor Nebot accedí. No podia desatendre les úniques persones que l'entenen.

I l'endemà marxava cap al Tibidabo. Però, abans hagueren de passar per la Plaça de Catalunya. I atravesant aquells deserts i aquells boscos que són selves, aquells avencs, aquelles muntanyes de la Plaça, la meitat dels escolars es perderen. Se'ls ha buscat inútilment. Però no se'ls trobarà mai més. El senyor Nebot està molt satisfet dels seus èxits.

UN DESCONTENT

—Amb quina alegria m'hi estiraria si fos vi.

DESANIMACIO

—Si hi hagués joc, aquesta platja estaria més animada.
—Només deixen jugar a baldufa, ara.

Somni

Anava món enllà per un camí
vora la mar i la muntanya.
Era un jorn clar. El sol setembrí
feia fer als arbres una estiraganya
que els deixava esllanguits vora el camí.

La nyonya em corprenia dolçament
i m'ageguí damunt les fulles seques
socarrades per la calò indolent.
Les branques bellugaven com munyeques
que alcen el ram com la mà estesa al vent.

Hi ha una fulla penjada d'una branca
que l'aguanten suaument dos tiraranys
i em fa l'efecte d'una barca blanca
que per la mar camina entre averanys.

I m'he adormit mirant la fulla
i ara ja es mou dintre mon pensament,
petita i lluny com un pic blanc d'agulla
assotat per la mar i trontollat pel vent.

I he dit somniant: Ai, pobre de la nau
petita i blanca dins la mar immensa,
si la pogués fer moure pel cel blau
o la dugués quieta dins ma pensa
que no la toqués mai cap tempestat
i anés per l'horitzó com l'ideal
que lluita triomfant a tot costat
i no li pot fer res cap temporal.

I he somniat que la barca s'enfondrava,
que la maror l'havia mig partit
i somniant plorava
de cara al mar i a l'infinit...

M'he despertat i he vist sota la branca
la fulla que penjava dolçament
com una barca blanca
que desafia el vent.

I he dit: l'ideal nostre no mor mai,
és una fulla solemniat
que es torna barca i va per l'ample espai
sense que hi pugui res cap temporal.

L'aguanten fils ignots de l'infinit
i avença tant que fins ens meravella.
Ja pot ser fosca i crua aquesta nit,
que ella en el pal hi portarà una estrella.

SALVADOR PERARNAU

Coses d'Olot

Per fer la caricatura del rostre més complicat, amb tres cops de llapis ben donats n'hi ha prou. La qüestió rau en saber copsar els signes característics que tota persona té. Això quan de dibuix es tracta.

Ara bé, si per comptes de caricaturitzar-la, volem que algú, en quatre mots d'una conversa, es faci ben bé el càrrec de qui es tracta, també se li han de retreure les bones o dolentes qualitats sobressortints; tenint en còmpte, que semblant-se totes les persones, amb el que es veu, d'això no se n'ha de parlar.

Al gra. Tenim en català una colla de paraules que semblen fetes expressos per aquest fi, ja que per si soles diuen més coses que una xerrada llarga. Per exemple:

Barra.—Es sinònim de "tranquil·litat", "poca vergonya", "despreocupació", "ja farem", "ja s'ho faran", etc.

Bon noi.—Vol dir "un pobre xicot", "un que no hi és tot", "un que Déu l'ampari", etc.

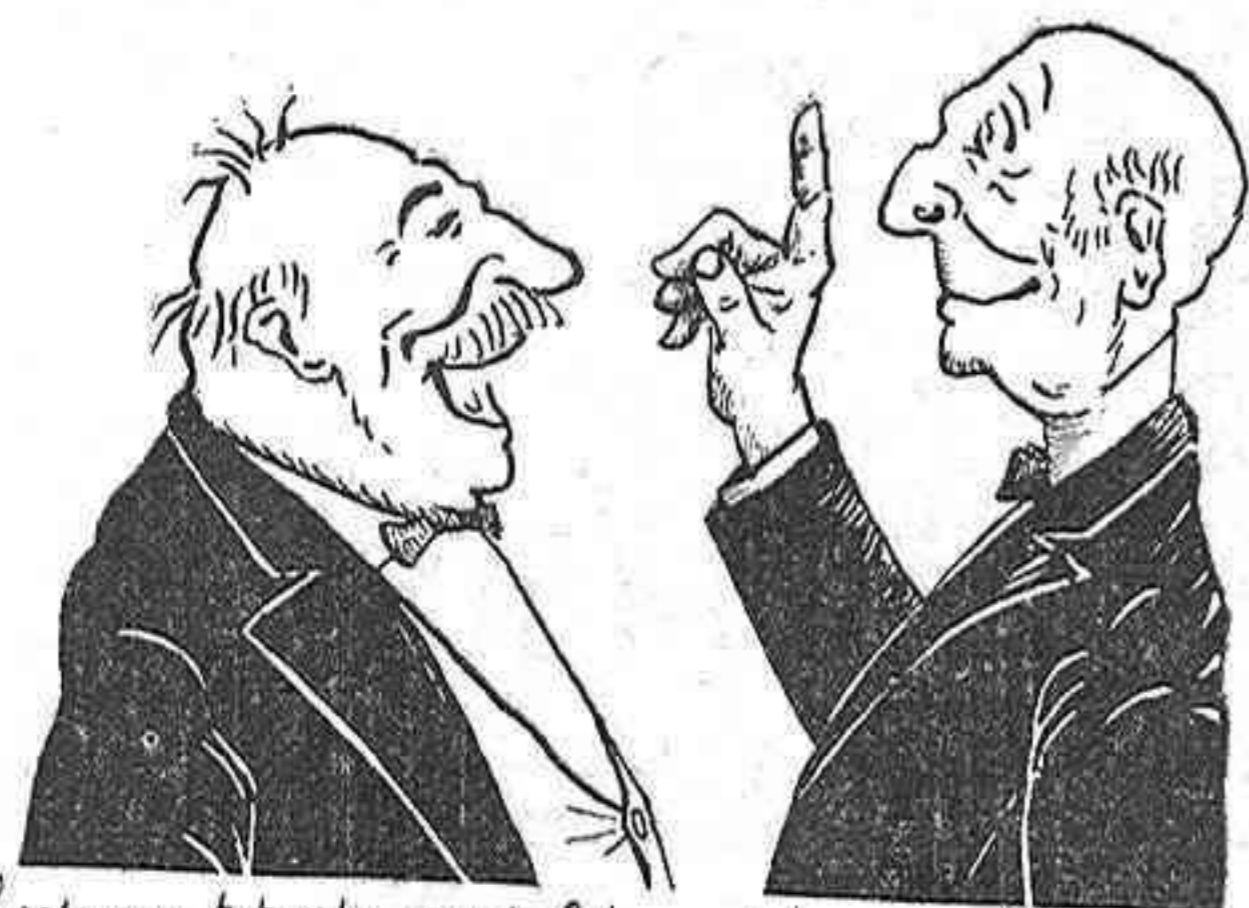
Capgròs.—Es una barreja de "barra" i de "bon noi", sempre que l'agermanament sigui possible.

Neula.—Es un conglomerat, parts iguals, de "carallot" i de "capgròs".

Aquest original o inèdit diccionari enciclopèdic, podria allargar-se indefinidament, però no és això el que es tracta de demostrar, sinó que els estanquers d'Olot són uns "neules".

Entra un a un estanc d'Olot a franquejar una missiva:
—Un segell de ral?

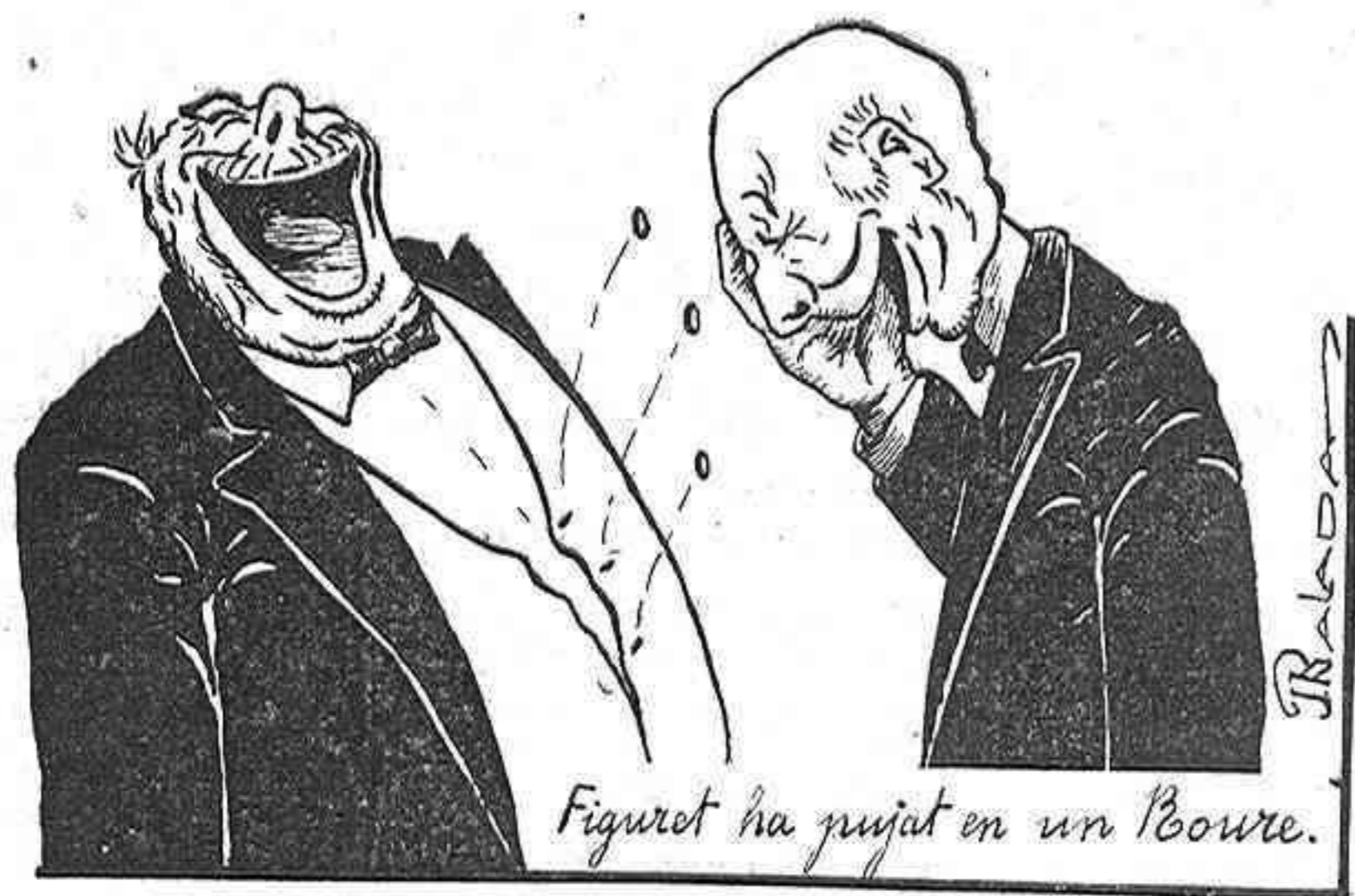
UN CONTE

Saps el cas que tot s'ho menja? ha pujat a un arbre per menjar taronges.

I en esser dalt no n'ha pogut menjar cap.

Figuret ha pujat en un Bourre.

Tota la correspondència que no sigui administrativa deu dirigir-se al Director de L'Esquella de la Torratxa. De no venir amb aquesta forma, les cartes no seran contestades.

—No en tenim pas de segells; només venem *sellos*—contesta invariablement l'estanquer.

Per cert que no fa gaires dies va passar un cas molt bonic.

Un viatjant va entrar a un estanc del carrer de Sant Esteve, demanant cigars. N'hi varen treure una pila de capsos perquè triés, i ell, com que corria amb totes les despeses pagades, se'n quedà unes quantes de les més bones.

Ja a punt de pagar, va entrar un altre viatjant amb un envelop a la mà, demanant:

—Un segell de ral?

—No en tenim pas de segells; només venem *sellos*.

El viatjant de la carta va dir una mala paraula i s'entornà, al mateix moment que l'altre, el dels cigars, escometé l'estanquer d'aquesta manera, tornant-se els diners a la butxaca:

—Ah! Es a dir, que per a vendre duescentes pessetes de cigars ja enteneu el català, i per despatxar un segell de ral no, eh? Me'n desdic. Adéusiau!...

S'ajuntà amb l'altre i tots dos seguiren carrer avall, esclafint grans riallades.

L'estanquer, amb els punys closos i esbufegant de ràbia eixí al defora, llençant-los-hi malediccions a tall de Noé. Si les paraules fossin rocs, pobres viatjants, com anirien d'esgalabrats!...

La gent d'Olot, creu, i potser no sense fonament, que els dos viatjants volgueren de comú acord, donar una lliçó a l'estultícia de l'estanquer, posant la seva serenitat a prova. Jo no ho asseguraria; m'atinc només a transcriure el fet tal com me l'han contat.

ARNALD DE GAYCEREM

Un petó històric

Quan el mariscal Joffre va fer el seu famós viatge a Barcelona, pel maig de 1920, amb motiu de presidir aquells Jocs Florals, en els quals es destacaren la seva magna figura i la de Guimerà, en tornar a França, va aturar-se mitja hora a l'estació d'una ciutat catalana. Els aliadòfils d'allí esperaven que el mariscal hi passaria almenys unes hores; però, com que això no fou possible, el tren va aturar-se mitja horeta per a què hom pogués encaixar amb el vencedor de la Marne.

A l'hora de l'arribada hi havia a l'estació una gran gentada, sense mancar-hi les autoritats. Belles dames portaven grans toies de flors per obsequiar a la mariscal. Tot plegat era una manifestació de francofília que enamorava. En arribar el tren, en mig de la natural espectacular, esclatà un aplaudiment i es donaren alguns visques. Joffre baixà del vagó i, amb gest benèvol, va correspondre a aquelles demostracions d'afecte.

Qui hauria dit, de no haver sabut que era Joffre, que aquell home senzill i seriós, sense aquell urc que sol caracteritzar els guerrers, i més si aquests han pres part en grans batalles, era el que, amb les seves assenyades i serenes disposicions, havia aturat per sempre, a les terres sagrades de la Marne, la formidable embranzida teutònica?

Amb la seva paternal bonhomia, el mariscal Joffre semblava dir als que se'l miraven amb curiositat i admiració: "Jo no sóc més que un ciutadà de la meva pàtria: un bon francès i un bon català. Quan ella m'ha necessitat,

jo l'he servida fidelment, sense nerviositats. No he fet més que complir amb el meu deure. Això és el que fa o hauria de fer tothom."

Recordeu a Joffre? Els grans generals de la Revolució, sortits del poble, devien ésser com ell; sota el primer imperi, ja esdevingueren més decoratius. Ja sabeu com l'emperador era afectat a les pompes militars. A vegades, però, sota els uniformes vistosos, se delatava l'origen popular d'aquells ferrenys generals que salvaren la França.

* * *

Els aliadòfils entusiastes i de bona fe que havien anat a l'estació a saludar a Joffre, en veure els que omplenaven l'andèn, es miraven ells amb ells amb certa sorpresa, car molts dels que havia allí eren o havien estat significats germanòfils. Quan els nens i nenes de París que fugien de la monstruosa "Bertha" s'aturaren en aquella ciutat, aquella gent no havia pas fet acte de presència, ni a l'arribada dels pobres nens, ni a la sortida. Aleshores—això passava el 1917—encara podia triomfar el kaiser.

Aquells senyors rodejaven a Joffre i a la mariscal i els feien tota mena de compliments, mentre els que havien viscut amb tota l'ànima les hores d'angúnia de França restaven modestament apartats i silenciosos, sense ni tansols poguer, acostar-se a estrènyer aquella mà que havia escrit, amb mots lacònics i enèrgics, en una humil escola convertida en quarter general, si no ho recordem malament, aquella memorable ordre del dia de primers de setembre de 1914.

Però heu's ací que una noia del poble, més coratjosa que aquells tímids francòfils, s'obrí pas tot d'una, bravament, a cops de colze. Hom la veia decidida a tot. Prou li deien que no passaria. "Que no passaré?. Deixeu-me estar, deia ella. Ja ho veurem." I sense fer cas de les autoritats ni de les persones serioses i entenimentades, travessà aquella barrera humana, aconseguí arribar fins a Joffre i, en mig de l'astorament de tothom, li agafà les mans, s'aixecà de puntetes i va fer-li un fort petó a la cara. El mariscal no va pas tenir temps d'evitar semblant "efusió", i la mariscal, per la seva part, no va pas protestar-ne. Cap dels circumstants gosà dir un mot. Aquell petó era "imponent". I contenta, triomfant, l'ardida noia se'n tornà, sense donar cops de colzes, car ara tothom li feia pas.

* * *

Aquell petó era expressió espontània i sincera dels sentiments del poble, era una d'aqueixes manifestacions al costat de les quals no tenen cap valor els actes oficials, pro-

tocolaris i convencionals. Si hi ha petons "històrics", cregueu que aquell en va ésser un. Els bons francòfils, que, entre gent que no havia compartit mai llur fervor per França, es trobaven com desplaçats a l'estació d'aquella ciutat catalana de la nostra "història", es sentiren *venjats*.

JORDI DE NORFEU

Guspira

Un jorn et vaig mirar ple de tendresa,
i vareig conquerir ta voluntat;
mes, fou per un instant... Estaves presa
d'un súbdit doll de voluptuositat.

No tinc ni un dubte lleu que això em repari
perquè des de què et vareig conquerir
he vist que ha anat creixent aquell rosari
que en tota dona fàcil sol florir.

VÍCTOR CANIGÓ

DELICIES DEL CAMP

Els senyos berenen... i els mosquits dinen!

L'agressió a l'eminent periodista Duch i Salvat

Llegim en "El Diluvio", l'interessant periòdic del matí, que l'altre dia fou vilment agredit don Eugeni Duch i Salvat.

Ens dol sincerament que un escriptor dels mèrits d'en Duch i Salvat—mèrits reconeguts per tothom—, es vegi exposat a les agressions de qualsevol brètol, de qualsevol canalla que no ha tingut en compte la condició de l'agredit, una de les més notables i distingides que poden donar relleu a un home. Un literat és inviolable, senyors! A l'agredir-lo a ell s'agredeix també a les lletres.

Sabem que la notícia ha commogut profundament a tot Espanya. No se'ns ha d'oblidar a nosaltres, que també estem commoguts. Ja sap en Duch i Salvat, glòria de les nostres lletres, que en aquesta casa se l'estima i se l'admira com ell es mereix.

Honor al màrtir.

Oprobi i etern menyspreu al vil agressor!

ESPIGOLANT

El govern acaba d'acordar crear un *Gran Premi* de les Arts plàstiques, el qual anyalment serà atorgat per tal de consagrar la carrera d'un artista i en ocasió d'una exposició celebrada amb dit motiu.

Així mateix té acordada la concessió de borses de viatge per als artistes joves, mancats de cabals per a anar a l'estranger a perfeccionar-se en l'especialitat respectiva.

Ieu's aquí uns acords dignes de lloa que demostren l'amor que té a les Belles Arts el govern... de Bèlgica.

Diu que a la tomba del famós rei egipci Tutankamen s'hi ha trobat un estàtua del seu pare Akuaton.

I com ho saben que és el pare?—preguntarà algun llegidor curiós.

Home, molt senzill; perquè té un escrit al peu que ho diu.

En Castellanas, aquell jove i simpàtic pintor que se'n va anar a Amèrica a fer fortuna, ha venut les existències que portava, com pa beneït, reunint uns milers de dòlars en poc temps.

També el pintor català, en Pere Roca Marsal, professor de dibuix de Bons Aires, ha fet una exposició de les seves obres a la capital argentina, que li han produït bombos de la Premsa portenya i ço que val més encara, un grauat de pesos.

Nadie es profeta en su tierra.

Aquests francesos no paren mai. Tot just s'han clausurat les exposicions corresponents a *Cinquanta anys de pintura francesa* i al *Paisatge francès des de Poussin a Corot*, ja en preparen una altra, de paisatge també, des de Corot als nostres dies, això sense comptar la darrera exposició d'Art decoratiu celebrada a París.

Es ço mateix que passa a Barcelona, on les corporacions de caràcter públic es desviuen pel desvetllament de les Belles Arts, sobretot, d'un parell d'anys ençà.

Llegeixo que en una caverna situada prop de Tarascó, uns senyors que es diuen Brenil i Vidal, acaben de descobrir un cavall negre i vermell, i uns bisons no sé de quin color, que tenen milers d'anys.

Naturalment, no es tracta d'exemplars vius, sinó de retrats prehistòrics més o menys antics.

Els amics de l'Art rupestre ja tenen en què entretenir-se; ben al revés dels nostres *amateurs* que no saben com passar el temps.

S'està acabant la decoració del Cambril de la Bonanova; quina tasca artística fou encomanada al celebrat pintor en Galofre Oller, ço que ens dóna la seguretat de què estarà bé l'obra.

El que no estarà bé per a molts, és la indumentària que l'autor de *Bòria avall* ha posat al *Sant Jordi* que figura entre les principals figures de la gran composició, el que em penso que donarà joc.

Ei! no vull dir que es tracti d'estirar amb dit motiu l'orella d'en *Jordi*; el joc que donarà la imatge del sant de Capadòcia, serà d'una altra mena.

En fi; ja en parlarem quan sigui hora.

C. ARBÓ

En aquesta secció parlarem amb tota l'atenció dels llibres que ens enviïn

A recés dels tamarius, contes i novel·les de Pere Corominas.

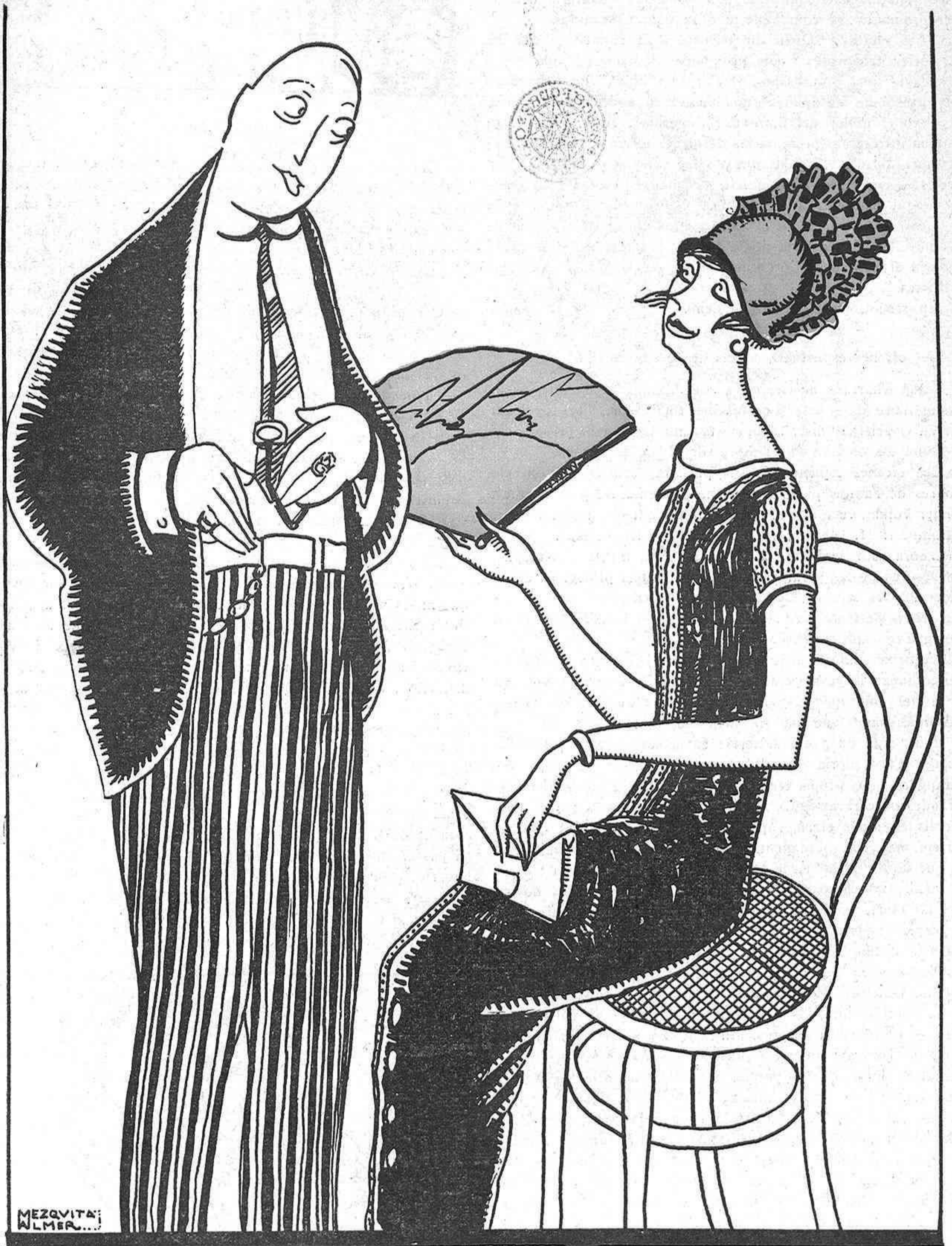
Pere Corominas, amb el seu darrer llibre, s'ha acreditat un cop més d'ésser un dels principals prosistes de Catalunya. Les composicions de **A recés dels tamarius** són veritables contes i novel·les, i les curtes, veritables poemes en prosa.

Pere Corominas diu en el pròleg del llibre que l'obra ha estat escrita amb un temps de vint anys. "I està clar—afegeix—que algunes d'aquestes composicions no diuen amb les altres, com no solen avenir-se prou la meua personalitat d'ara fa vint anys amb la meua personalitat d'avui". Des de "La sèptima simfonia" a "Supèrbia" i des de "Supèrbia" a "Una nit a Hendaya" hi han diferències grandioses; gairebé podríem dir que no hi ha cap narració que s'assembli a un altre del llibre. Però, no obstant, totes les composicions són excel·lents.

"Volia il·luminar amb dibuixos de Goya—diu també en el pròleg—aquest volum de les meves novel·les. I encara estic en roda. Ho faré? No ho faré? "La casa dels podalls", "Jo ho he vist" i "La dona lletja", s'avenen del tot amb la concepció saturnal del Mestre".

Efectivament, són tres obres, aquestes, que tenen tota la magnífica tortuositat de l'art de Goya. "La casa del podalls" i "Jo ho he vist", de tan bellament tortuosos que són, esgarripen de debò.

"La sèptima simfonia" ocupa mig llibre. És una novella perfecta, amb tota la trama i l'encís d'una bona novella. Pere Corominas ens dóna un argument suggestiu i ha fet una gran novella. I, el que té més mèrit, una novella romàntica; ja era

LA FELICITAT

— I vostè també està de vacances?
— Ja ho crec! Figuri's que tinc la dona foral

hora, tan mancats com estem, a la nostra literatura, del gènere romàntic sa com aquesta obra d'en Corominas.

"Les oques", "Quan un s'acosta a la ciutat" i "Per les boscúries tenebroses" són tres belles fantasies; "Una nit a Hendaya" una sentidíssima elegia; "La xinxa" un fort elogi; "El gresol de les ànimes" una magnífica novella concentrada.

Però el millor del llibre és "Supèrbia". Amb quina força i quina justesa ens presenta las desolades terres castellanes! Les fa viure als ulls d'aquells que no les coneixien. Els tipus són precisos, encertats. L'argument, fascinator. La narració, perfectament ben escrita. "Supèrbia" és una obra mestra de la literatura catalana. Si tot el llibre no fos una gran obra, aquestes novella sola bastaria per a honrar la literatura més rica i posaria el nom d'en Corominas en un lloc excellent entre els prosistes.

En resum, un llibre bo de debò.

Les ofrenes espirituals, sonets de Josep Tharrats.

Josep Tharrats, de Girona, acaba de publicar un interessantíssim llibre de sonets. *Les ofrenes espirituals*, llibre prologat per en Gabriel Alomar. L'obra està sumptuosament presentada; fa honor als obradors de l'impressor Masó, de Girona.

Les ofrenes espirituals és la primera sèrie d'una col·lecció d'obres de l'autor que duran el mateix nom. Després d'aquest primer volum, recull de sonets, l'autor n'anuncia tres més, que contindran: II, poemes; III, poesies; IV, traduccions.

L'obra està dedicada "a la glòria de la futura Catalunya".

Després de les paraules de l'Alomar en el pròleg, és difícil poder dir res més de *Les ofrenes espirituals*. L'Alomar en fa una crítica perfecta. Per això, ens limitarem a reproduir aquest pròleg d'en Gabriel Alomar:

"Aqueixes subtils melodies d'en Josep Tharrats són planys d'enyorança? Enyorança de què? Ah! La més forta enyorança és la del goig que no s'ha fruit, de les belleses no vistes, dels llorers amb què mai ens hem cenyit la testa.

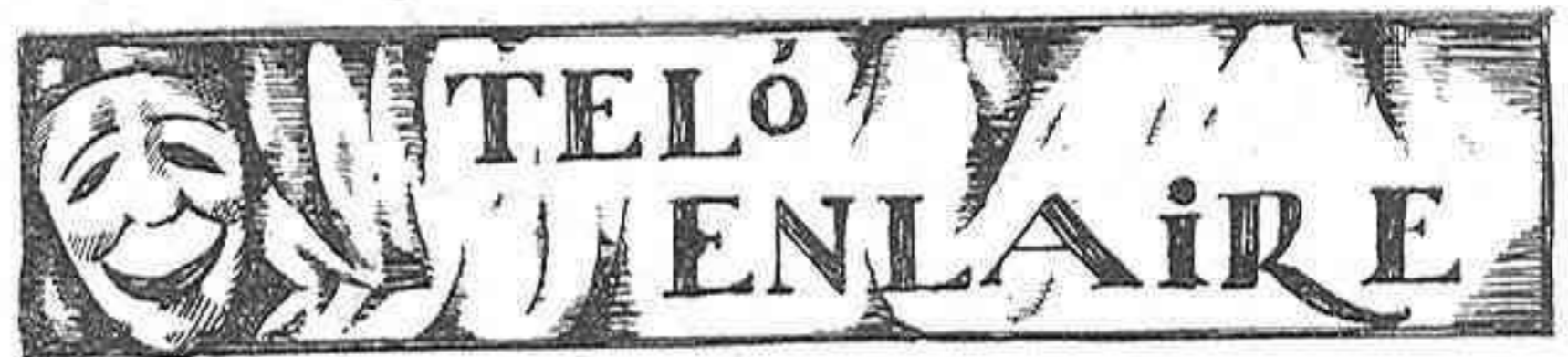
Heu's aquí un poeta desterrat en la seva urbs provinciana, feixuga d'una glòria que ell no pot sentir. Oh, el dolor dels estrangers en la pròpia terra! A l'entorn nostre els pòrtics són porxadades de caravanserall, i esperem, neguitosos, la marxa dels camells en repòs etern, l'aparició dels estels guiadors que no veurem mai. Els monuments familiars ens parlen d'una tradició que no ha deixat en la nostra ànima ni una espurna d'emoció filial. Les campanes criden a les pregàries que el nostre llavi no sabia modular. Les gents ens parlen d'una faisó que no podria despertar en nosaltres més que la compassió despectiva o la violent indignació...

Aleshores és quan, allà enfora, impalpable i magnífica, es dreça la Dulcinea. El poeta crea entorn seu la ciutat d'ensomnis on voldria viure, els espectres familiars de què voldria rodejar-se. I els canta corprès, allucinat, un homenatge d'amor.

Es en Tharrats un poeta musical? Es un poeta escultòric? Més aviat direm que la poesia, a través d'aqueixa inspiració, és un vent d'unió entre la música i les arts plàstiques. La predilecció pel sonet, tan remarcada en aqueix poeta, semblaria afillar-lo en l'estol d'aquells estatuaris o pròpiament ciselladors que tingueren en Josep M. Heredia, el seu pontífex. La forta influència de D'Annunzio, demés, l'inclina a aqueixa herència llunyana de paganisme tràgic on hi ha una trobada de l'espirit romàntic amb el clàssic.

Per això podria dir-se que aquests poetes representen una versió de la dansa religiosa en poesia, modulació, a l'ensem musical i escultòric, com un so de flutes mitològiques, animant-se en la eurítmia dels frisos triangulars, on la ruïna mateixa és un testimoni d'immortalitat.—Gabriel Alomar."

ALFA

BARCELONA

Ambrosi Carrión ha estrenat en aquest teatre una tragèdia en tres actes. Aquesta tragèdia és *El Fogueral*. Aquesta tragèdia no ha agradat al públic. Era d'esperar que així fos. Ja explicarem després perquè era d'esperar així.

Ambrosi Carrión en una altra terra ocuparia un lloc distingidíssim en les lletres, que aquí no ocupa. L'home que en la seva producció té obres com *Epitalami*, com *Cap de flames*, com *La miraculosa*, no és just que visqui allunyat del públic, oblidat del públic, com viu a Catalunya—i cal tenir en compte que la nostra literatura, avui com mai, necessita de l'esforç de tots—, Ambrosi Carrión.

El no queixar-se, el no fer-se el perseguit, és un gest distingit, elegant, senyor. Més quan en Carrión escriu amb la mateixa facilitat el castellà que el català—davant meu tinc un exemplar de *Bernardo del Carpio*, obra castellana de l'autor d'*Epitalami*— i podria passar-se fàcilment al teatre castellà. Aquest sacrifici cal recordar-lo. I agrair-lo, ja que Ambrosi Carrión és un dels autors més persones, més interessants de la nostra terra.

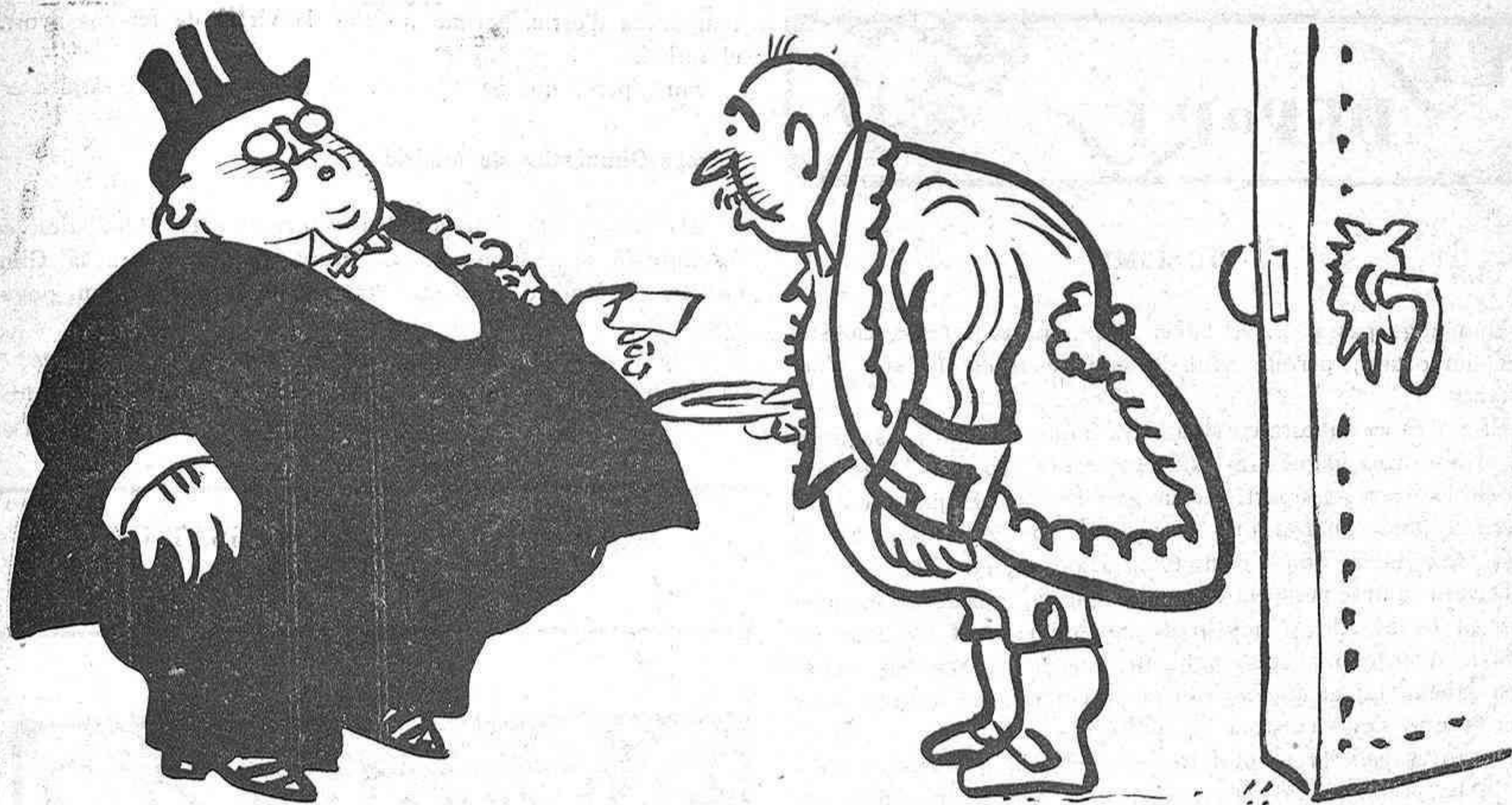
No es pot negar que des de fa uns quants anys s'observa en el teatre català una crisi terrible, una crisi terrible de la que molts no se n'adonen i que tots contemplem amb absoluta indiferència. Fora d'algunes obres d'en Segarra i de les dues comèdies d'en Carles Soldevila—*Civilitzats tanmateix* i *Vacances reials*—, que han portat a la nostra escena un aire de distinció i d'*humour* a la europea, res ha sortit que valgui la pena. Això creiem nosaltres que és degut a què s'ha desviat llastimosament al públic, a què se l'ha acostumat a una infecta i barroera broma d'estar per casa. Al públic li agrada massa riure. I el riure que avui se li serveix en el teatre, en lloc d'ésser una cosa noble i sana, és una cosa abjecta, vil, de baixa condició. Així ens trobem que, quan se li serveix una obra de debò—com passa amb *El Fogueral*, d'en Carrión, com ha passat amb *El senyor Pupurull*, de Molière, traduït per en Segarra, com ha passat amb tantes i tantes altres obres—surt del teatre descontent, queixant-se com si l'haguessin estafat.

Avui el públic va al teatre a divertir-se, és a dir: a veure pallassos. I és que se l'ha acostumat a veure un gènere des-

D'ACTUALITAT

—Res!... Res!... Res!...

LA VENJANÇA

—Vagi a portar aquesta nota als diaris, en la que fem saber els banquers que ens declarem en vaga.

llograt de pallasos, que ens han importat de Madrid, i que aquí, per comptes de rebutjar-lo, imitem amb una facilitat i una complascència estúpides.

—Aneu-hi, que és un bestiesa que fa riure molt!—es diuen uns a altres.

Reconeixen que és una bestiesa, però la van a veure. Al anar-hi, doncs, es converteixen en unes bèsties. Riure, la qüestió és riure, diuen ells. Però cal advertir: segons i com. Riure en comèdies com *Vacances reials*, *Les noies enamorades*—citem aquestes dues obres per la diversitat del seu to, de les seves característiques—, està bé i significa, per part del públic, bon gust. Riure amb les bajanades és una cosa de la que la gent s'hauria de donar vergonya, perquè significa una manifesta inferioritat mental.

Ademés, al teatre no s'hi ha d'anar tan sols a riure: s'hi ha d'anar també a emocionar-se. I el públic, avui, no va al teatre a emocionar-se. Se'ns dirà: Bé va el públic a veure *Terra Baixa*? Sí, molt bé, va a veure *Terra Baixa*, però hi va ja per tradició, com es va a veure el *Tenorio*.

Crèiem convenient aquesta digressió. Per això l'hem fet. Insistirem encara moltes vegades. Avui com avui s'ha de fer la crítica, més que les obres, del públic. Se l'ha de portar al bon camí que sembla haver perdut.

També és possible que algú es queixi de les excessives dimensions d'aquesta crítica. Es que estan acostumats a que de les obres se'n parli cuita corrents i de qualsevol manera. Però això s'ha d'acabar: una crítica ha d'ésser prolixa i raonada. Després de totes aquestes advertències, de totes aquestes observacions, anem per *El Fogueral*, d'Ambrosi Carrión.

En *El Fogueral* hi veiem abans que res, una valor—que avui ha passat, llastimosament, a segon terme, però que ha d'ésser primari en tota obra dramàtica—, la valor de la seva humanitat, de la humanitat dels seus personatges.

Per això, per aquesta valor, s'aguanten l'obra de Shakespeare, la de Molière, i no s'aguanten la de Racine, la de Corneille, la d'Echegaray. Perquè la d'aquests últims és de cartró, inflada de retòrica.

Ademés, en l'obra d'en Carrión hi ha una cosa que és es-

sencial en el teatre: passió, una passió que perfila els personatges, que fa càllid el llenguatge, que dóna un to mòrbid, encès, a la tragèdia.

La figura del pare és d'una sobrietat magnífica.

L'obra fou servida molt correctament. En la interpretació cal fer menció de les senyores Vila i Morera i dels senyors Vinyas, Daví, Clapera i Guitart.

BOB

L'home i el mico

El fet del dia és el procés de Dayton. L'home ve del mico? Indubtablement. Només cal mirar les monades que fa la gent per a convèncer-nos-en. Només cal mirar el senyor Nebot.

Llàstima que haguem degenerat tant! Quina diferència si encara fossim micos! Que hi farem!

Avui, si fóssim micos, seríem més feliços i no conceixeríem això que se'n diu el progrés, que tant de mal ens fa. Abd-el-Krim no s'entossudiria en volguer la independència del Rif; Poincaré no faria discursos; Mustefà Kemal no s'hauria divorciat perquè la seva dona es volia ficar en política; els comunistes no farien manifestacions de protesta; "El Empecinado" no hauria mort per la Constitució, etc., etc., etc....

Demés, imagineu que encara tinguéssim la cua. Que en fariem de coses que ara no podem fer! Perquè la cua del mico és una altra mà. Podríem dur un sens fi de paquets; jugant a futbol, no perdriem la pilota perquè passa massa alta; podríem instal·lar la T. S. F. en el lloc millor de casa, penjant-nos a la teulada agafats per la cua; al cinema, podríem agafar el braç de la noia veïna sense necessitat de comprometre'ns movent les mans...

En fi, ja hem devingut homes i no hi ha res a fer. Conformem-nos!

CICLISME

Diumenge passat hi va haver una important cursa ciclista; diem important, perquè avui ja gairebé totes ho són d'importants.

El que és en aquesta cursa donava bo de corre-hi i assegurem que si nosaltres haguéssim estat corredors "routiers", de bona gana hi hauríem pres part, perquè gairebé tots els que hi corrien varen resultar guanyadors. Vegeu si no: guanyador de la cursa; campió de Sans; campió de Manresa, etc., etc.

Davant d'una perspectiva com aquesta, qualsevol es quedava en terra! Ah, si nosaltres haguéssim sabut fer anar els pedals! De totes maneres, sigui dit, que de fer anar els pedals ja en sabem, ja; el que no sabem és córrer com aquests mals esperits que s'enduen tots els premis.

Nosaltres esperarem prendre part en una d'aquelles curses que hi ha premi per al darrer classificat i no hi ha dubte que tindrem la seguretat de guanyar-lo.

Quan menys d'aproximar-nos-hi.

NATACIO

A Bilbao hi varen fer el campionats peninsulars de natació i segons tenim entès, allò va ésser una mena de barrila de bona categoria.

Tothom hi anava amb unes agalles com poques vegades es veu, però ben aviat les hagueren d'acabar, ja que els nostres nedadors, molt intelligents en matèria de la natació, els passaren per la pedra, que diu que donava bo de veure.

Hi va haver de tot: fracassos i desvetllaments de facultats. Méndez diu que va fer el paper de "cap vespre dels déus"; Francesch va fer coses prodigioses i va batre no sabem quants records d'Espanya.

Res, que es veu que no hi ha com nosaltres per qüestions de mar; per alguna cosa ens agrada tant a l'estiu!

* * *

Per a diumenge que ve i dimarts de la setmana entrant, el C. N. Barcelona ens anuncia uns festivals amb els campions nous.

Nosaltres no hi mancarem pas, ja que es preveu una cosa de "primissimo cartello".

FUTBOL

Sans-Europa

Al camp de Sans diumenge passat s'hi continuaren els partits de Festa Major, i aquesta vegada fou entre la Unió Sportiva i l'Europa.

Aquest partit l'anunciaren com el darrer de la temporada d'estiu, i cregueu que totes les característiques li ho confirmaren; la calor féu de les seves.

Hi va haver cridòria, protestes i un joc excessivament apassionat, Res, que no en vinguin gaires de partits finals de

temporada d'estiu, perquè tindrien la virtut de fer-nos avorrir el futbol.

Sort, però, que ja s'ha acabat la temporada d'estiu.

Europa-Gimnàstica de Madrid

Els dies 6 i 8 hi haurà dos esdeveniments futbolístics, en inauguració de temporada. L'Europa jugarà contra la Gimnàstica, de Madrid, club que tant temps fa que no hem pogut veure.

Caldrà anar-hi, més assignant-nos uns bells encontres el fet de presentar-se ambdós equips amb els millors elements.

TEIXI

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA PRÉVIA CENSURA

Ja fa dies que la font monumental de les Tres Gràcies, posada de bell nou al mig de la Plaça Reial, llueix la seva esvelta silueta.

El que no llueix, per ara, és els jocs d'aigua que formen el seu principal atractiu.

Serà que estan embussats?

Aneu a saber!

◇◇

Rebem aquest solt que publiquem amb gust:

"Uns quants joves de voluntat han llençat la idea de crear un grup dit "Joventut Guimeriana", l'objecte de la qual serà contribuir a la difusió i major glòria de la vida i obra d'en Guimerà. Editaran les menys conegudes poesies, que seran repartides gratuïtament, es faran vetllades teatrals a base de les seves obres o per engroixir la subscripció del monument.

La iniciativa, com no podia menys d'esperar-se, ha tingut una bona acollida. Un bell estol de joves de totes les classes socials s'han inscrit. Però, com tota entitat, els nostres començaments són difícils, no som prou encara i necessitem l'apoi moral i material de tot home de cor.

A darreries d'aquest mes apareixerà la nostra primera publicació, contenint treballs poètics del plorat mestre. Es repartiran gratuïtament a tots els que ho demanin.

La quota de soci actiu és d'una pesseta mensual i la de protector de dues pessetes.

Germans, ajudeu-nos!

Tota la correspondència s'haurà d'adreçar a "Joventut Guimeriana" c/o Escola Lebrun, Tallers, 27, principal.

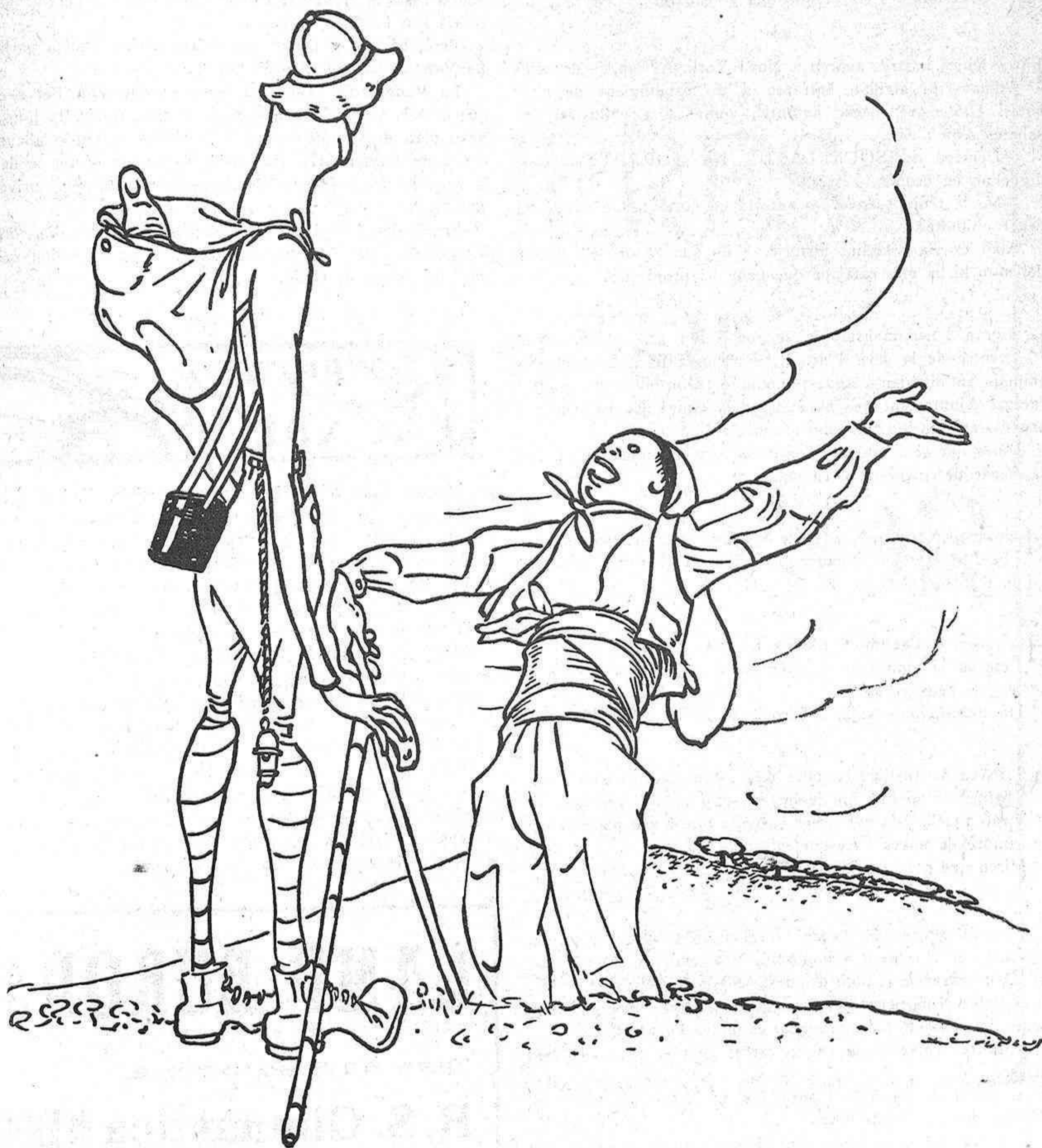
Pel Consell Directiu

Joan Tur

◇◇

Corren vents d'amnistia general. Està clar que havent-hi el Directori militar té d'ésser general una amnistia, perquè de menys graduació produiria mal efecte.

Heu's aquí una cosa que a Barcelona seria ben rebuda; quasi tant com el general Prim, quan va tornar victoriós de la guerra d'Àfrica.

EL SENYORET AL CAMP

- No ens esperaves, oi?
- Sempre esperem nosaltres. No ens ve d'una desgràcia!

Sabeu que ha sortit una revista catòlica de filosofia que se'n diu *Criterion*? Doncs, bé, ara ens hem adonat que ha instal·lat la seva redacció al carrer d'Escudellers, cantonada al Passatge; sinó que segurament no tenia prou diners per a pagar el local i hi ha instal·lat un "cabaret". Passeu-hi i hi veureu: "*Criterion*, revista de filosofia i "cabaret".

✂

Dos amics nostres anaren a Nova York. Al cap de dos dies d'haver-hi arribat, entraren a un establiment de cirabotes. Un negre, negre autèntic, començà a enllustrar les sabates d'un d'ells.

—Demana L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, tu— digué un en broma.

—No la tenim, senyors—contestà en correctíssim català, el negre cirabotes.

Això és rigorosíssim històric. I és que a tots els països del món hi ha més catalans que gent del propi país.

✂

El gran, l'incommensurable, senyor Nebot, ara vol aixecar al centre de la seva Plaça de Catalunya un monument als animals antidiluvians. Aquest monument contindrà un símbol: l'actual Ajuntament que ha evitat a la ciutat una catàstrofe i una desfeta tan horrible com el mateix diluvi.

Diuen que el monument contindrà tots els animals de l'època, sense descuidar-se el ruquet.

✂

Hem trobat tres pèls en una cigarreta d'un paquet. No sabem si eren de malaguenya o d'un accionista. Però, per tot hi trobem pèls.

✂

Ha tornat el Capitàn Verdades. Es veu que aquest senyor no marxa ni amb fum de sabatots, i això que a Girona es porten els peus grossos.

Ha tornat, però, vaja, a Girona no l'admeten.

✂

Al Palau de Justícia en pocs dies s'han comès diversos roboris. Sinó que ho llegim en sèrio no ho creuríem. Va tenir raó aquella iaia que no es va voler morir mai per a saber-ne sempre de noves i fresquetes...

Mireu que a la Justícia... robàr...

✂

Al carrer Major del Taulat, vol llençar al carrer a 31 família el seu digne i honorable propietari en Agapit Casas. Deu gravar-se el nom d'aquest senyor en lletres de bronze en el Poble Nou, perquè es veu que és altruista, té bons sentiments i el seu acte tan meridional és digne d'una estàtua.

Nosaltres l'aixecaríem en un carrer com emblema del bon Casas.

Al carrer de Perot lo Lladre. I si no li semblés bé an ell al carrer de la Barra de Ferro.

I pensar que hi ha tanta gent reclosa i altres gosen de plena llibertat!

✂

A molts pobles han fet actes d'homenatge an en Joan Martín (a) "El Empecinado".

Aquest senyor que morí grillonat i màrtir, fou una víctima del fanatisme que avui encara té aclaparat el nostre país.

Però gràcies al poble lliberal i l'escassés de llana, avui fóra més difícil "empecinar" a ningú.

I per altra banda, la inquisició és un paper que ha baixat més que els marcs alemanys...

Segueix el misteri de la mort de Dolors Bernabeu. Fou assassinada, no hi ha cap dubte. Nosaltres hem seguit el fet i veiem que totes les circumstàncies són d'un crim. Qui no veu això té pa a l'ull. La *Publicitat*, que ha estat el diari més ben informat d'aquest assumpte, insisteix sobre una versió, que podria ésser la veritable: Dolors fou assassinada perquè no descobrí una banda de timadors.

Però, bé, no és d'això que volem parlar. Volem parlar de *La Vanguardia*, aquest diari tan bo.

La Vanguardia explica el fet dient que algú, per a evitar que la noia es suïcidés, li engegà un tret. Bonic. Ja ho sabeu, quan algú es vulgui suïcidar i ho veieu, mateu-lo abans. És una obra humanitària. El suïcidi és pecat; córrer a deturar la persona ja no és possible. Engegueu-li un tret i priveu de cometre un pecat i envieu una ànima al cel.

Proposem al senyor Nebot—aquest home tan bo com *La Vanguardia*—que faci un monument al cronista judicial del diari del comte de Godó.

Llarch: Hem rebut el vostre nou article. Sí, home, el farem anar. — M. R.: Francament, no entenem com podeu fer en un tancar i obrir d'ulls una cosa tan ben presentada. Sou un home gran, i nosaltres els admirem als homes grans. Mireu si els admirem, que no publicarem el vostre "revisor". Cal dir, per altre costat, que té molta gràcia. — J. T. i companys: Felicitats per la "Joventut Guimeriana"! — J. de B.: Bé, company. Anirà, anirà, ja ho creiem que anirà. — P. V. i C.: Sentim haver-vos de dir que no pot ésser, i ho sentim més després del vostre llarg silenci. — L. N.: Es massa enganyosa la vostra poesia. — A. P.: Sí, amb bona voluntat podem publicar la vostra "Tempestat". — Kadafort: Ho guardem i ho publicarem aviat. — J. C. i R.: Un dia o altre publicarem la vostra poesia. No us espanteu si triguem. — Raboc: Els tres dibuixos dels quals ens parleu i aquest darrer que heu enviat, no ens serveixen. Ja sabeu que quan en remeteu de passables us els publiquem.

CAMP EUROPA

Dies 6 i 8 setembre

R. S. Gimnàstica de Madrid

CONTRA

C. D. Europa

PRIMERS EQUIPS COMPLETS

Tarda, a dos quarts de cinc

ENTRADA DUES PTES.

OBRA DE GRAN ÉXITO

LAS MUJERES
LA NOCHE
Y EL AMOR

POR LUIS CAPDEVILA

ÍNDICE

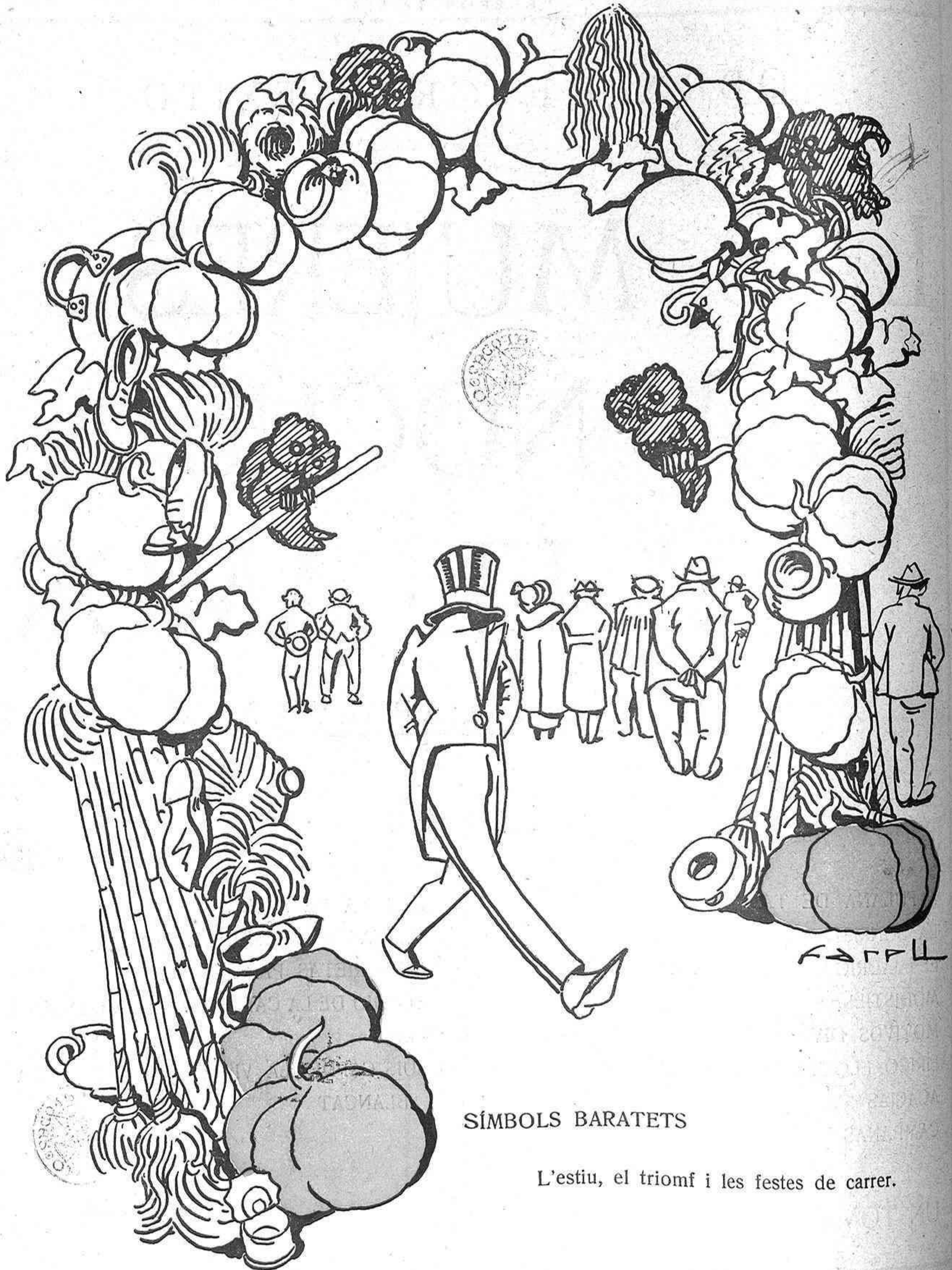
A FULANA DE TAL
LA SONRISA
EL MADRIGAL DE LOS SENOS
MODISTILLAS
MOTIVOS DIVERSOS
LÍRICO ELOGIO DE LAS PIERNAS
ACACIAS
CAMPANAS

SEMANA DE PASIÓN
CARTAS SIN DESTINATARIO
HISTORIETAS PARA EL TE
ELOGIO DE LA CALLE CONDE DEL ASALTO
FINAL
LUIS CAPDEVILA VISTO POR ANGEL SAM-
BLANCAT

UN TOMO 8.º

5 PESETAS

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances de Gir Postal o be en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, ademés, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls hi otorguen rebaixes.

SÍMBOLS BARATETS

L'estiu, el triomf i les festes de carrer.